

[Niels Helveg Petersen]

Jeg vil nu et øjeblik i denne sammenhæng tillade mig at se helt væk fra, om der nu også er så mange penge i forslaget, som man påstår. Jeg vil også tillade mig – og det er selvfølgelig flot – at se helt bort fra, om forslaget fører til højere rente, der vil skade investeringer og beskæftigelse. Det værste ved forslaget er egentlig, at selv om der nu var de penge i forslaget, som man påstår, så går regnestykket ikke op alligevel.

De penge, en afgift indbringer, er i egentligste forstand, hvad jeg vil kalde matadorpenge. Det er ikke rigtige penge i den forstand, at afgiften reducerer det private forbrug. Den reducerer nogle pensionsformuer og lignende, men ikke det private forbrug nævneværdigt, og det betyder, at forbedringerne af dagpenge og af pensioner meget direkte fører til en forøgelse af det samlede forbrug. Sådan vil virkningerne være, og det synes jeg er vigtigt at slå fast.

Jeg synes, at realismen svigtede her. Det nytter ikke at sige, at nu skal der føres stram politik, og så foreslå noget andet.

Vi vil fra Det Radikale Venstres side forsøge – også ihærdigt – at få belyst, analyseret, virkningerne af en sådan form for finansiering af øgede offentlige udgifter. Jeg synes, det vil være vigtigt for den videre politiske debat at få gennemført en sådan analyse.

Må jeg så i denne forbindelse sige til hr. Gert Petersen, at jeg helt kan bekræfte hr. Gert Petersens opfattelse: Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet . . . (*Muntherhed*) . . . undskyld, SF og Det Radikale Venstre starter i den økonomiske politik, selvfølgelig, i hver sit hjørne. Jeg har forstået det sådan, at SF er et socialistisk parti. Det er Det Radikale Venstre som bekendt ikke.

Når konkurrenceevnediskussionen er færdig – forhåbentlig med et godt resultat – venter den næste store opgave. Jeg er enig med regeringen i, at der fortsat er behov for en stram offentlig udgiftspolitik i forbindelse med vedtagelse af finansloven. Stiger udgifterne, så stiger på sigt nødvendigvis også skatterne, og det vil i den nuværende situation føre til større ledighed. Derfor er det udgiftspolitiske spillerum ikke stort, og det er meget centralt at nå frem til en bedre koordinering af udgiftspolitikken mellem staten, amterne og kommunerne.

Arbejdet med finansloven må nu gå sin gang i Finansudvalget, og dér må man prøve at arbejde sig frem til en forståelse både om vigtige enkeltheder og om en forsvarlig samlet ramme.

I forlængelse af de sidste par års arbejde agter Det Radikale Venstre at prioritere arbejdet med uddannelses- og kulturpolitikken meget højt. Noget af det første, der skal ske, er gennemførelsen af SU-reformen. Det Radikale Venstre vil insistere på, at den som vedtaget kan træde i kraft i august 1988.

Handlingsplanen for vandmiljøet skal føres ud i livet i de kommende år. Der venter en meget betydelig indsats. Vi vil fra radikal side følge arbejdet nøje, og vi opfordrer til, at man er opmærksom også på de erhvervsmæssige fordele – udvikling af nye produkter og processer – der kan og bør blive følgen af vandmiljøplanen.

På det retspolitiske område kan vi principielt tilslutte os bestræbelserne for en hurtigere sagsbehandling ved domstolene og i øvrigt også bestræbelserne for større retssikkerhed i skattepolitikken. Derimod skal regeringen ikke regne med radikal støtte vedrørende udlændingeloven. Vi ønsker en revision, og vi accepterer ikke en udvanding af vore internationale forpligtelser på det område.

I sundheds- og socialpolitikken venter store opgaver. Det sygdomsforebyggende arbejde må opprioriteres. Der er store gevinster at hente både menneskeligt og økonomisk ved nytænkning på det område. Det er en selvfølge, at Det Radikale Venstre atter fremsætter forslag om røgfri miljøer og forhåbentlig denne gang med vedtagelse som resultat.

Med stor interesse vil vi følge regeringens planer vedrørende børnepolitikken og den børnepolitiske handlingsplan. Det Radikale Venstre forbereder egne forslag på dette vigtige område.

Udenrigspolitisk er det fantastisk glædeligt, som fremhævet af flere, at der snart kan undertegnes en aftale mellem USA og Sovjet om afskaffelse af mellemdistanceraketterne.

Jeg er ikke enig med udenrigsministeren og andre, der mener, at det var beslutningen om opstilling af de vestlige raketter, der fremtvang bevægelse i forhandlingerne. Hvis øget oprustning og nye våbensystemer historisk set havde ført til konstruktive forhandlinger, så var op-